

— Lasă-mă în pace! îi zise Zhi enervată. Atâta timp cât nu avem casa noastră, nu am cum să fiu veselă.

— Tu ai vrut să locuim aici, dacă nu mai vrei să stai cu mama ta, atunci haide la mine acasă, îi zise Zhou Jie.

Zhi clătină din cap:

— Nici aceea nu este casa mea, nu vreau să merg acolo! Rămânem aici! Va muri mai devreme sau mai târziu, mă voi simți ușurată atunci.

În nopțile următoare, Zhi avu vise asemănătoare. Într-unul dintre ele, se făcea că Xian era în picioare la spatele lui Zhou Jie și îi așeza gulerul de la haină. De altfel, era singurul vis pe care avea curajul să și-l amintească. Aceste vise o chinuiau, deși știa zicala din popor: visele de noapte nu sunt decât gândurile din zi. Îi era ciudă pe ea însăși că se gândea întruna la astfel de prostii. În plus, erau lucruri care nu s-ar fi putut întâmpla niciodată. Chiar dacă nu avea încredere în mama ei, totuși trebuia să aibă încredere în Zhou Jie. Apoi, mama și soțul ei erau cu totul diferiți.

Mai târziu, când își amintea starea ei ciudată din acea perioadă, i se părea ridicol. Nu putea decât să pună totul pe seama sentimentului profund de nesiguranță din sufletul ei. Cauzele erau undeva departe în timp. Zhi își amintea că în copilărie mama o încuia adesea în cameră, iar ei îi era foarte frică. Pe atunci, un dentist venea des la ele acasă, și de fiecare dată mama o puneă să doarmă într-o altă cameră. Lui Zhi îi era foarte frică, singură, în întuneric. Alerga desculță spre camera mamei și bătea la ușă, însă ușa nu se deschidea niciodată. Se întorcea plângând în întunericul din cameră, îi era foarte frică. Când își amintea aceste lucruri, puneă totul pe seama urii și fricii pe care le simțea față de mama ei. Dacă ar fi avut unde, ar fi plecat imediat de acolo, era hotărâtă. În același timp, Zhi era o femeie retrasă și fragilă.

În 1958, în calitate de tânără femeie tehnician la fabrica de ciment, Zhi se angajă cu ardoare în mișcarea Marele Salt Înainte. Silueta ei firavă în salopeta albastră era foarte ușor de remarcat

pe platforma din fabrică. Aceasta luă parte la fabricarea experimentală a cimentului alb, motiv pentru care a fost decorată cu Medalia Muncii. Zhi prețuia foarte mult această medalie, o păstra într-o casetă de bijuterii căptușită cu catifea verde. În casetă, mai erau un colier de aur curat și un inel de smarald, acestea fiind toată zestrea ei de nuntă oferită de Xian.

Într-o zi, pe când Zhi se pregătea să plece, mama ei o strigă, oprind-o din drum. Xian tocmai își extrăsese un dinte. Scoase din gură un cocoloș de bumbac plin de sânge și îi zise lui Zhi:

— Îl mai ții minte pe unchiul Huang, dentistul? Când erai mică îți aducea adesea ciocolată.

— Cum să nu îl țin minte? îi răspunse Zhi. De fiecare dată când venea el, mă lăsa să dorm singură.

— Acum câteva zile am fost la stomatologie și am dat de el acolo, este dentist și acum, el mi-a scos dintele, nu m-a durut deloc.

— Ce vrei să spui până la urmă? o întrebă Zhi, pierzându-și răbdarea.

— Huang a rămas la fel de distins și de agreabil, nu i-a albit nici un fir de păr, are spatele drept, iar soția i-a murit anul trecut de septicemie.

Zhi înțelese aluziile mamei.

— Dacă vrei să te măriți cu el, atunci mărită-te! Nu este treaba mea, eu mă duc la muncă, îi răspunse Zhi iritată.

— Stai, lasă-mă să termin! Xian o trase de mână, continuând: Dentistul Huang locuiește la cămin acum, dacă vine aici, tu și Zhou Jie trebuie să plecați.

Zhi se dumiri dintr-odată, pe dinăuntru o rodeau ura și furia. Strânse din dinți și îi zise:

— Când va veni el, vom pleca noi! Să nu crezi că ținem morțiș să stăm aici!

În zilele următoare, Zhi și Xian nu și-au mai adresat nici un cuvânt. Zhi nu îi povesti lui Zhou Jie de teamă să nu insiste să se întoarcă la el acasă, în camera aceea întunecată. Zhi plângea doar pe ascuns, în toaletă. Îi era ciudă că se născuse într-o

familie lipsită de sentimente ca aceasta și se gândea că ea era probabil cea mai nefericită femeie din lume.

Tocmai când își făcea griji că va rămâne fără acoperiș, lucrurile luară o întorsătură neașteptată. Într-o zi, Xian se întoarse din oraș și, de cum intră pe ușă, începu să-l ocărească pe dentistul Huang, făcându-l curvar, apoi îi înjură pe toți bărbații din lume:

— Toți sunt curvari, nu este nimic de capul vreunuia!

Zhi o întrebă pe un ton sec:

— Până la urmă, ce s-a întâmplat?

Pierzându-și controlul într-un acces de furie, Xian zise cu o voce ascuțită:

— Se ține cu o infirmieră!

Zhi nu se putu abține și o înțepă puțin:

— Și tu nu te țineai cu el?

Xian aruncă furioasă în Zhi cu sacoșa împletită din pai:

— Te bucuri de necazul altuia? V-ați pus în gând să mă omorâți cu zile, apoi să vă trăiți viața! Bărbatul nu este un lucru bun, nici femeia nu este un lucru bun. Nu-i nimic bun în lumea asta!

Zhi atârână pe perete sacoșa mamei, apoi întoarse capul și se uită la ea. Era isterică, în sufletul ei o detesta, iar pe de altă parte se bucura de acest sfârșit al poveștii ei de iubire. În aceste condiții, nu mai era nevoie să se mute și să o ia de la început.

Zhi se implică din nou, cu toată energia, în fabricarea experimentală a cimentului alb, în 1958 reușindu-se fabricarea mărcii de ciment Saltul Înainte. În ziua începerii producției, lideri de partid locali și de la conducerea centrală au venit să taie panglica de inaugurare, iar la sfârșit au făcut o fotografie de grup, împreună cu tehnicienii. Această fotografie a apărut ulterior pe prima pagină în *Cotidianul de eliberare*. Era și Zhi în fotografie, stătea în picioare în partea din stânga, cu un buchet de flori în mână. Nu îi plăcea să râdă la fotografie, chiar și în astfel de ocazii ea părea la fel de copleșită de griji ca de obicei.

După căsătorie, Zhi nu a rămas deloc gravidă. Nu-și putea explica de ce, căci ea și Zhou Jie aveau o viață sexuală normală.

Deși nu făcea sex din plăcere, nu folosea prezervativ, căci în subconștientul ei își dorea să aibă un copil. Observase că lui Zhou Jie îi plăceau foarte mult copiii. Într-o discuție intimă, îl întrebă:

— Tu ai vrea un băiețel sau o fetiță?

— O fetiță, îi răspunse Zhou Jie. Dar tu?

— Eu nu vreau fată, vreau un băiat, spuse Zhi cu seriozitate.

— Nu m-am gândit că ai idei din astea feudale, se miră Zhou Jie. În noua societate, bărbații și femeile sunt toți egali, băiat sau fată este același lucru.

Zhi clătină din cap și spuse:

— Nu m-am referit la acest lucru, de fapt, nici nu știu cum să mă exprim. De multe ori, femeile sunt mai sensibile decât bărbații. Înțelegi?

Dezamăgită, într-o seară, Zhi l-a respins pe Zhou Jie.

— Las-o baltă, poate că unul dintre noi are probleme! Ar trebui să mergem la spital să facem analize, spuse ea, cu privirea ațintită în tavan.

— Nu cred, unde mai pui că noi nu o facem doar pentru copil.

— Eu o fac doar pentru copil! îi răspunse Zhi cu voce răgușită.

Văzând-o așa de apatică, Zhou Jie se simți deprimat și realiză dintr-odată că Zhi se culca cu el doar din interes. De fapt, scopul ei era copilul!

— Dacă este așa, atunci eu nu sunt decât un armăsar!

Zhou Jie se simțea rănit și umilit, ceea ce îi inhiba puternicele dorințe sexuale. În nopțile următoare, a adormit dus imediat ce s-a pus în pat.

Într-o zi de odihnă, în 1959, Zhou Jie o însoți pe Zhi la spital. El rămase afară să o aștepte. După un timp, o auzi izbucnind în plâns în cabinetul medicului. Zhou Jie înțelese ceva, simți dintr-odată că se cască un gol în interiorul lui, însoțit de un sentiment adânc de răceală. Când ieși, Zhi se îneca în plâns. Se uita la Zhou Jie cu o privire stinsă.

— Ce înseamnă obturație de trompă uterină? De ce sunt eu atât de nenorocită? Toată lumea poate să nască, eu de ce nu am acest drept?

Zhou Jie ieși cu ea pe poarta spitalului, sprijinind-o. Zhi de abia se mai ținea pe picioare, zicea printre lacrimi:

— Dacă aș avea un copil, aș avea mare grijă de el, nu l-aș lăsa să sufere nici un pic, de ce refuză Cel de Sus să-mi dea un copil?

După ce se întoarse de la spital, Zhi căzu într-o depresie puternică. După câteva zile de durere apăsătoare, începu să se liniștească. Se așeză în fața oglinzii și își examinează chipul palid și umflat de atâta plâns. Zhi apucă un pieptăn și începu să se pieptene.

— Tu ce crezi că ar trebui să facem? îl întrebă dintr-odată pe Zhou Jie.

— Cum adică, ce ar trebui să facem?

— Te-ai gândit la divorț?

Zhi adăugă continuând să se pieptene:

— Dacă vrei să divorțăm, eu sunt de acord. Nu vreau să car pe umeri urâta reputație că te-am lăsat fără urmași.

— Vorbești aiurea! spuse Zhou Jie agasat. Ți-am zis de la început, munca este pe primul loc, familia pe locul doi, că avem sau nu copii este același lucru.

— Așa zici acum, dar cu timpul lucrurile se vor schimba, spuse Zhi. Nu poți să stai toată viața cu o femeie care nu poate avea copii.

— N-am ce să-ți fac! oftă Zhou Jie. Te torturezi singură. Oare chiar nu ai încredere în sentimentele mele?

— Toate se schimbă, doar soarta omului nu se schimbă. Zhi aruncă pieptănul pe masă, apoi continuă, atingându-și ușor părul: Mama m-a născut ca să-i port soarta nenorocită, o urăsc de moarte! Sunt o fiică nelegitimă, inițial nu trebuia să vin pe această lume. Prin urmare, sunt sortită să nu mă pot bucura de aceleași drepturi ca ceilalți. Toată lumea poate avea copii, numai eu nu pot, este din vina mea?

În ziua aceea, Zhi înșiră multe. Zhou Jie o asculta, pierzându-și răbdarea. I se părea că Zhi scoate la iveală tendințe spre o gândire nesănătoasă, însă trecu cu vederea o tendință și mai cumplită. Zhi simțea o deznădejde absolută față de viață și căzuse într-o depresie extremă.

Într-o seară, în toamna anului 1959, Zhi se ascunse în toaletă unde înghiți jumătate de tub de somnifere, apoi se întoarse liniștită și se culcă lângă Zhou Jie. Se pregătise să-și ia astfel rămas-bun de la viață. Pe peretele din baie, scrise cu pixul ultimele cuvinte pentru soțul ei: „Zhou Jie, nu uita să-i dai mamei luna aceasta 50 de yuani de cheltuială. Te iubesc!“.

Când se sculă de dimineață, Zhou Jie văzu că Zhi doarme încă, o împinse puțin, însă aceasta nu mișcă. Se gândi să o mai lase să doarmă puțin și apoi să o trezească. Se duse la toaletă. Când văzu rândul acela scris pe perete, Zhou Jie se trezi dintr-odată la realitate. Se duse și bătu în ușă la Xian, strigând cu glas pierdut:

— Trezește-te repede, Zhi și-a luat viața!

Dinăuntru, se auzi vocea supărată a lui Xian:

— Ce scornești acolo, cu noaptea în cap? Era bună, zdravănă, cum să-și ia viața? Dacă își va lua cineva viața, eu voi fi aceea!

Văzând că Xian nu îl crede, Zhou Jie o luă în brațe pe Zhi și coborî în fugă la parter. Pe stradă, în plină dimineață, cu Zhi în brațe, bărbatul opri o bicicletă pe trei roți care livra produse din soia. Proprietarul întrebă:

— Ce a pățit femeia?

— S-a săturat de viață! spuse cu grabă și ură în glas Zhou Jie.

— Cu bicicleta cum facem? întrebă proprietarul.

— Viața unui om valorează mai mult decât produsele de soia! îi răspunse furios Zhou Jie.

O puse pe Zhi peste grămada de ulei de soia, carne vegetală și felii de tofu, îl dădu la o parte pe proprietar și începu să pedaleze în grabă spre spital.